

Pisarstwo muzyczne Zygmunta Mycielskiego a jego twórczość kompozytorska

Marcin Krajewski

Zygmunt Mycielski był za życia postrzegany przede wszystkim jako autor znakomitych esejów i felietonów poświęconych muzyce; dziś jest dla nas głównie autorem *Dzienników*, będących w dużej części przejawem pisarstwa muzycznego wysokiej próby. Dokonania kompozytorskie Mycielskiego pozostawały i pozostają nadal w cieniu jego prac pisarskich, co nie odpowiada wysokiej wartości tych pierwszych, a także intencjom samego twórcy.

Niezależnie od takiego stanu rzeczy, problem zbieżności i związków między kompozytorską i krytycznomuzyczną działalnością Mycielskiego wydaje się interesujący. W jego praktyce kompozytorskiej i pismach o muzyce dominują podobne zagadnienia: kwestie percepcji muzycznej, organizacji wysokości dźwięku czy kształtowania formy. Zbieżnościom tego rodzaju towarzyszą wzajemne wpływy – pracy kompozytorskiej na krytyczną (interpretacje utworów Lutosławskiego i Pendereckiego w kategoriach własnej techniki dźwiękowej) oraz działalności pisarskiej na kompozytorską (utwory-eksperymenty inspirowane, jak można sądzić, refleksjami Mycielskiego-krytyka na temat dokonań awangardy: *II Symfonia* i nieopublikowana kompozycja sonorystyczna).

Analiza relacji między krytyczną a kompozytorską twórczością Mycielskiego prowadzić może do ukazania obu przejawów jego działalności w nowej perspektywie oraz do pogłębionej ich interpretacji.